«Καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω» (Γαλάτεια Γρηγοριάδου - Σουρέλη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 3 Ιουνίου, 2008

Δεν ήταν η πρώτη φορά που μου τύχαινε. Κι όμως δεν κατάφερα να το συνηθίσω. Έτσι και τώρα. Εκνευρίστηκα λοιπόν. Και να η ιστορία. Είχε έρθει ένα από τα παιδιά μου να με συμβουλευτεί για κάτι σημαντικό. Βέβαια η πείρα μου έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει: «Το παιδί έρχεται να σε συμβουλευτεί έχοντας πάρει κιόλας τη δικιά του απόφαση. Απλά ζητά... συνενόχους, ζητάει να ακούσει ακόμα ένα ναι σε αυτό που ήδη έχει διαλέξει».

Αυτή τη φωνή της πείρας την ακούω πάντα η χαμηλόφωνα η... κατόπιν εορτής. Ποτέ στην ώρα της. Τι κρίμα!

Παρασύρθηκα λοιπόν. Πολύ συγκινημένη γιατί με συμβουλεύεται, πολύ συγκινημένη και ευτυχισμένη γιατί η αυθεντία μου -επιτέλους- αναγνωρίζεται, ενθουσιασμένη γιατί η γνώμη μου έχει βαρύτητα κι είναι πολύτιμη, μίλησα. Με ιερό ενθουσιασμό ανέπτυξα την άποψή μου που δεν ήταν μια άποψη αλλά η μόνη άποψη. Κι εκεί την «πάτησα», από συμβουλάτορας σεβάσμιος, έγινα κατηγορούμενη.

«Πάντα είσαι απόλυτη... η στενοκεφαλιά της γενιάς σας... η μονολιθική σου τοποθέτηση... δεν καταλαβαίνεις...».

Εκνευρίστηκα λοιπόν. Θύμωσα. Εδώ δεν αμφισβητούνταν μόνο οι απόψεις της γενιάς μου αλλά ΕΓΩ σαν άτομο κινδύνευα να καταποντιστώ! ΕΓΩ θιγόμουνα, ούτε λίγο ούτε πολύ ΕΓΩ δεν ήξερα τι έλεγα!

Αυτόματα η ατμόσφαιρα άλλαξε, έγινε εχθρική, ο φιλικός αγώνας έγινε εχθρικό ματς. Ματς με θανάσιμα τραυματισμένη την αξιοπρέπειά μου και σκοτωμένη την... αυθεντία μου.

Έγινε ότι και με τη μαγιονέζα!

Δεν ξέρω αν σου έχει τύχει. Τα υλικά άριστα, η συνταγή σπουδαία, η μαγείρισσα εξαιρετική. Κι όμως κάτι έφταιξε και η μαγιονέζα κάποια στιγμή «έκοψε». Το παιδί μου θυμωμένο έφυγε. Τότε γιόμισα άγχη. Τώρα τι γίνεται; Κινδυνεύει το παιδί μου,

σκέφτηκα τρομαγμένη. Τι μπορώ να κάνω ΕΓΩ για να το σώσω;

Χωρίς να το καταλάβω είχα κάνει αντιποίηση αρχής. Είχα καταλάβει τη θέση του Μεσσία. Τη μοναδική θέση που την κατέχει από καταβολής κόσμου κάποιος Άλλος.

Δεν έφαγα, δεν κοιμήθηκα. Έψαχνα να βρω τρόπους, έψαχνα να βρω δρόμους. Απελπισμένη, εξουθενωμένη, έτσι ένιωθα. Από μένα κρεμόταν η τύχη του παιδιού μου, του σπιτικού μου. Από ΕΜΕΝΑ. Δηλαδή αν το καλοσκεφτείς, είναι να απορείς πως κινιόταν ο κόσμος πριν γεννηθώ ΕΓΩ. Και αν το τραβήξεις λίγο περισσότερο, καταλαβαίνεις γιατί δεν πήγε και τόσο καλά αυτός ο κόσμος αιώνες τώρα: γιατί απλούστατα δεν υπήρχα ΕΓΩ να τον σώζω!

Ε! λοιπόν όχι! Σε τέτοιες ώρες, όταν δηλαδή η μαγιονέζα έκοβε, οι παλιές νοικοκυρές με ψυχραιμία άρχιζαν απ΄ την αρχή. Λοιπόν ας κάνω κι εγώ το ίδιο.

Ήταν άσχημο που ήρθε το παιδί μου να με συμβουλευτεί; Ήταν θαυμάσιο. Ήταν τότε οι απόψεις μου άσχημες; Όχι, σίγουρα δεν ήταν. Να ξέρεις, φταίει που δεν τις σερβίρησα καλά. Κι όλοι ξέρουμε τι ρόλο παίζει ένα καλό σερβίρισμα ακόμα και σε ένα μέτριο φαγητό. Φταίει λοιπόν πως τις απόψεις μου τις σερβίρησα με μεγάλη ποσότητα εγωισμού.

Τό 'πιασα. Έπιασα τη στιγμή που χάλασε η μαγιονέζα και γιατί χάλασε. Κατάλαβα. Πολλά ΕΓΩ ήταν στη μέση.

Διαβάζω: «Στην αρχή της Βυζαντινής Θείας Λειτουργίας, όταν έχουν τελειώσει τα προκαταρκτικά κι όλα είναι πια έτοιμα για να αρχίσει η Θεία Ευχαριστία, ο διάκονος πλησιάζει τον ιερέα και λέει: "Καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω", καιρός για να δράσει ο Κύριος. Αυτή ακριβώς είναι η στάση του πιστού, όχι μόνο στην Ευχαριστιακή Λειτουργία, αλλά και σε κάθε προσευχή δημόσια η ιδιωτική» (Κάλλιστος Ware, «Η δύναμη του ονόματος»). Εγώ όμως δεν άφησα περιθώρια για να κάνει και κάτι ο Θεός στην ψυχή του παιδιού μου. Δεν Του έδωσα τη δυνατότητα να βρει Εκείνος λύσεις. Που «καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω»! Ε! λοιπόν, γιατί να απορώ που τόσο συχνά «κόβει» η μαγιονέζα στη ζωή μου!

(Πηγή: "ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΣΑΜΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ")